

Forfatter: Beck, Johan Vilhelm

Titel: BREV TIL: Clausen, Johannes Carl Emil FRA: Beck, Johan Vilhelm (1870-04-11)

Citation: Beck, Johan Vilhelm: "BREV TIL: Clausen, Johannes Carl Emil FRA: Beck, Johan Vilhelm (1870-04-11)", i *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*, O. Lohse, s. 179. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991745-000-shoot-L0019917450000121.pdf> (tilgået 28. juni 2024)

Anvendt udgave: *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Vilh. Becks Svar.

Ørum Præstegaard 11. April 1870.

Inderlig kjære Ven! Først og fremmest Ninas og mine hjertelige Ønsker for Dig og Sophie og Eders lille Søn ¹⁾.

Og saa hjertelig Tak for dit Besøg; det var en stor Oplivelse for mig og for vor Herres Sag her paa Egnen ²⁾.

Om dit sidste Brev kan jeg kun sige: jeg begriber det ikke. At Bekjendtgjørelsen om Amerikasagen ikke var kommen, laae ikke i nogen Uvillie hos mig, men i den Vildfarelse, at jeg virkelig mente, at den var optagen i I. M. T., og dette ligger i den »Isolering«, som jeg har været henstillet i i lang Tid, saa at det hele Læs er lagt paa mig. Derfor har jeg endnu ikke omtalt Beretningen om Odensemødet ³⁾, fordi jeg med min bedste Villie ikke har kunnet faae den læst endnu. Jeg er ofte nærvæd at segne under Byrden af det Arbejde, som hviler paa mig, og som jeg ikke tør lægge tilside, før vor Herre tager det fra mig. Jeg forstaaer ikke et Ord af, hvad Du skriver om, at jeg isolerer mig. Jeg er mig ikke bevidst den allermindste Forandring i hele min kirkelige Stilling uden den, at jeg er kommet til den Erkjendelse, som Du har prædiket for mig i mange Aar, at al Samvirken med Grundtvigianerne er umulig. Langsom, som min Natur er, er jeg kommen til denne Erkjendelse; Du fik den hurtigt overensstemmende med din Natur; men nu, da jeg endelig er naaet til samme Syn, som Du for længe siden havde, saa befinder Du Dig i fuld Samvirken ⁴⁾ med disse Mennesker paa kirkelige Enemærker i en Sag, hvor det netop gjælder Ordets Forkyndelse. Inderlig kjære Ven! jeg forstaaer det s. 180 ikke. Er det, fordi Du ikke har kunnet udholde den Isolering, som vi have været i alle vore Præstedage? Men hvad opnaaes? Grundtvigianerne foragte Dig og mig lige meget som nogle usle Personer, men de ville nok bruge os, hvor de kunne. Jeg vil hellere blive, hvor jeg har staaet saa længe, som de Helliges Ven i Danmark med dog nogle ærlige, oprigtige Præstevener, end miste de Helliges Tillid for nogle tvivlsomme Præstevenskaber. Og det gjør mig mageløs ondt, at Du, min bedste Ven! er ifærd med at tabe vore gamle Venners Tillid; Du har tabt den paa Sjælland, Du er ifærd med at tabe den for en Del paa Fyen; og nu ved min Rejse vesterude var det almindelige Spørgsmaal: men hvad bliver vor kjære Clausen til? Ogsaa der er Tilliden rokket. Det er mageløs tungt for mig, om vi ikke skulle vedblive at gaae Haand i Haand i den Sag, som fik vore bedste Kræfter, og hvor vi to stode saa trofaste sammen i de mange frugtbare Aar.

Og nu Amerikasagen. Hvordan vil Du drive den? Der er jo nu skaffet en Forbindelse med Müller-Eggen ¹⁾; han har Tillid til den Mand, som den indre Mission sender ham; det er Aftale mellem ham og mig, at den, der sendes, optages i hans Synode, bliver ordineret der, om han ikke er det iforvejen, og slutter sig til det Kirkesamfund. Vil Du da arbejde paa at opfylde den Aftale? Ellers kan jo den indre Mission ikke have det mindste med Sagen at gjøre. Det var i denne Tro, at jeg helt overgav Dig Sagen, at Du skulde fortsætte i det begyndte Spor. En bestemt Aftale er det ogsaa, at ingen Grundtvigianer bliver sendt — det er overhovedet en Grundfejl, at der ingen bestemt Aftale bliver imellem os, hver Gang en Sag skal frem. Og det staaer for mig som en umaadelig bedrøvelig Tanke, om det s. 181 Tilfælde skulde indtræffe, at den indre Mission blev nødt til at fralægge sig al Andel i en Mands Sendelse, som Du er med at udsende. Hvor vilde Verden og Fjenderne juble, og din trofaste Ven i Ørum græde bitterlig. Vort Venskab har været en Magt, som mange have frygtet, og mange have glædet sig ved. O, lad os dog, kjære, kjære Ven! blive sammen. Jeg har aldrig følt mig isoleret, saalænge jeg har gaaet Haand i Haand med Dig. Men jeg har følt det stærkt i det sidste Aar. Kan jeg ogsaa finde andre Venner, der er ingen Mand, som kan erstatte mig dit Venskab, det medvirkende og samarbejdende Venskab.

Tag disse Linier som en oprigtig Udtalelse af en Ven, »som hænger fastere ved end en Broder«, og som har lidt umaadeligt i det sidste halve Aar, mere end Du eller Nogen uden min Nina har Begreb om. Men trofast vil jeg være imod den Sag, Herren har betroet mig, og trofast mod Dig.

Vilh. Beck.